

Yan Mayerski

Bezmocnosť nesmrteľných Kráľovstvo

Každý človek na svete má nejaké sny, predstavy, ako by chcel prežiť život, čo by chcel dosiahnuť. Nieкто chce všetko dosiahnuť najľahším možným spôsobom, nieкто si zase vyberá najťažšiu cestu. Nieкто túži po majetku, po moci, po sláve a nieкому stačí skromný život v skromnom príbytku niekde v ústraní. Niektorí sa starajú len o seba a okolie, ostatní ľudia, ich vôbec nezaujímajú. A sú takí, čo nevedia zažiť pocit šťastia, ak ten istý pocit nemajú aj ľudia v ich okolí, napriek tomu, že oni sami sa pritom ani nemajú zle. Osobne sa považujem za predstaviteľa tej druhej skupiny.

Ako mladý som túžil cestovať. Avšak, ten malinký fľáčik zeme, na ktorom som žil, v minulosti obkolesený nepreniknuteľnými hranicami, nedával veľa možností na spoznávanie sveta. Tak som si v duchu vymyslel auto na spôsob búdky Pána času, čo bolo zvonka normálne a zvnútra veľké, aj keď, v tom čase som o Pánovi času ani netušil. A vo svojej fantázii som cestoval po svete. Odvtedy prešlo pol storočia a zmenilo sa aspoň to, že tie hranice sú od seba trochu ďalej. Avšak moja stará oktávia, ktorou kompenzujem to, čo mi nebolo voľakedy dopriate, je stále zvonka malá a zvnútra ešte menšia.

Mojím druhým snom bol svet bez násilia. V podstate sa ľudstvo už pokúšalo taký svet vytvoriť, ale na to udržanie beznásilia používalo násilie najhrubšieho zrna.

V mojich predstavách boli ľudia prirodzene nenásilní. Žiadny veľký brat, ani sila, nič, čo by ich v beznásilí udržiavalo. Aby som to beznásilie zdôraznil, tak som ich konfrontoval s inými ľudskými svetmi s rôznymi formami násilia, aj s pozemským ľudstvom.

Tieto predstavy som postupne začal ukladať do písomnej formy. To sa písal rok 2000. Napísal som celú časť „Nezabudni“, ešte pod iným názvom. Okrem iného som do nej zahrnul voľnú erotiku ako bežnú súčasť života, aj cestovanie po Galaxii a spoznávanie nových svetov. V príbehu som pokračoval až po dvadsiatich rokoch. Za ten čas sa toho dosť v spoločnosti zmenilo. Či k dobrému alebo zlému, to ukáže až čas, keď toto všetko už bude len história. Ja som radšej niektoré časti vymazal. Avšak samotný príbeh ostal bez zmeny.

V roku 2020 som napísal pokračovanie, „Padoru“. V nej som ešte viac zdôraznil rozdiel medzi svetom, nepoznajúcim násilie, napriek tomu, že v minulosti ho musel neraz znášať, a súčasným ľudstvom na prelome dvadsiateho a dvadsiateho prvého storočia. Okrem iného som vyslovil nádej, že aj medzi nami sa môžu nachádzať ľudia, zmýšľajúci podobne ako padorčania, teda odporcovia akejkoľvek formy násilia.

Tretie pokračovanie s názvom Kráľovstvo, som dokončil v roku 2023. Potvrdila sa domnienka, že sú medzi nami ľudia, podobní padorčanom, podobní správaním, aj geneticky.

Yan Mayerski

Bezmocnost' nesmrtel'ných

Královstvo

Bezmocnosť nesmrteľných

Kráľovstvo

Autor: Yan Mayerski

Dátum: 2023

ISBN:

978-80-973961-6-9 (brož)

978-80-973961-7-6 (pdf)

978-80-973961-8-3 (epub)

978-80-973961-9-0 (mobi)

©Yan Mayerski 2023

Udalosti vo vesmíre sa riadia fyzikálnymi a kvantovými zákonmi.

Zmysel života vo vesmíre je ten, že spôsobí udalosti,

ktoré by sa inak nikdy nestali.

Všetky osoby, miesta a udalosti v tomto príbehu sú vymyslené a ak nie je v texte výslovne uvedené inak, nespájajú sa s reálnym svetom. Ak sa niektoré osoby, miesta alebo situácie zdajú byť reálne, je to len čistá náhoda a nie zámer autora.

Predslov

Je upršaný jesenný deň v roku 2019 pozemského času. V tento deň opustila Padoru trojica ľudí, ktorá prispela k jej vzniku a potom aj odchodu jej obyvateľov na vzdialenú a bezpečnú planétu, ktorú tiež nazvali Padorou. Boli to John, Helen a Kama.

Tento príbeh začína hneď po ich odchode a je o kráľovstve, ktoré po odchode padorčanov založili, na mieste starej Padory. Nasťahovali sa tam noví obyvatelia, a to Deti Kamy. Príbeh kráľovstva je previazaný s príbehom pravnučky Kamy, Petry, a jej manžela Karola, pozemšťana, do ktorého sa Petra hneď na svojom prvom výlete na Zem zaľúbila. Ale zároveň sa ich cesty skrížili s cestami ďalších zaujímavých pozemských ľudí, ktorí rôznym spôsobom ovplyvnili Petrin pohľad na Zem a jej obyvateľov.

Príbeh je o Karolovi a Petre, o tom, ako sa z dievčaťa, ktoré časť svojho života prežilo popíjaním a bujarou zábavou s priateľmi, stala kráľovná, ktorú síce na Zemi nepoznali, ale mimo Zeme uznávali. Je aj o ich dlhom boji, v ktorom museli pred okolitými civilizáciami obhájiť právo na existenciu svojho národa. A popri tom ešte museli bojovať so svojimi vlastnými osobnými problémami a obavami.

Podstatná časť príbehu však opisuje samotné kráľovstvo, od jeho vzniku, cez rôzne problémy, jeho rast, až po zaujatie svojho miesta medzi vyspelými civilizáciami. Zároveň je aj o osudoch ich prarodičov, ktorí im v tomto boji pomáhajú. Títo, spoločne s ďalšími priateľmi im v pátraní po dávnej minulosti padorčanov a ľudstva vôbec, pričom odhalia šokujúce tajomstvá.

1. Prázdné kráľovstvo

Petra s Karolom sa vrátili z Padory domov. Prvýkrát odkázaní už len sami na seba, bez ochranných krídiel Johna s Helen a bez múdrych rád Kamy. Trojica ich opustila len pred pár hodinami.

Aj samotná Padora je opustená. Jej bývalí obyvatelia, padorčania, sa už tešia životu na svojom novom svete, nachádzajúcom sa v jednej osamelej sústave kdesi na okraji Galaxie.

Posadili sa k stolu a Petra nahodila vážnu tvár.

„Tak, a čo teraz? Čo budeme robiť?“

„Akože čo! Budeme si užívať, cestovať a spoznávať svet. Popri tom by som mal pracovať a ty, ako nová pozemšťanka, takisto.“

„Prepáč, ale som taká istá pozemšťanka, ako ty a nová som iba vo vašej civilizácii. Zatiaľ sa v nej cítim taká neistá. Prešlo len niekoľko hodín, čo odišli naši a už mi chýbajú. Ale vráťme sa k mojej otázke. Čo budeme robiť? Sme síce králi, len nemáme komu vládnuť.“

„To je pravda. Avšak, aspoň máme čas sa na to vládnutie pripraviť. Aj keď, ešte stále si to ani neviem predstaviť. Okrem toho, musíš sa aj

ty naučiť po anglicky. Edenčina a padorčina nám vo svete nepostačia.“

„Dobre. Ináč, čo si myslíš o tom, čo nám urobili naši prarodičia? John sa nás mohol aspoň opýtať, či chceme byť králi. On nám to len jednoducho oznámil. A aj tak, je mi divné, že Eden síce kráľov nemá, ale sem ich navrhol.“

„Petra. A koho okrem nás by ešte mohol navrhnuť, keď tu nikoho nepoznal? On potreboval niekoho, komu môže veriť, že sa bude snažiť zavádzať edenský spôsob života. A to sme my dvaja.“

„To je fakt. Len, pre nás je to veľká zodpovednosť voči Edenu.“

„Áno. To je už hodne veľká zodpovednosť.“

Petra sa na chvíľu zamyslela. „A ja mám zodpovednosť za nás, aby sme neumreli hladom. Niečo pripravím.“

„No počkaj! Hádám si nemyslíš, že tu budeš strácať čas varením! Povedali nám, že máme k dispozícii edenskú techniku. Pozrime sa, či je to naozaj tak. V databáze určite nájdeme niečo na výrobu jedla.“

A naozaj. Ich člne bolo to zariadenie na výrobu vecí. V ponuke našli potravinový automat a nechali si ho vyrobiť. Navonok sa podobal na trochu väčšiu mikrovlnku.

„No výborne! Keď už sme králi, aspoň to jedlo máme hneď a bez námahy. A keby sme chceli, máme tu aj roboty, čo nás obslúžia.“

„Viem, ale nechcem. Som padorčanka. Tak som naučená, že ženy v rodine majú na starosti jedlo a chod domácnosti.“

„Dobre, nedbám. Ale poznáš môj názor. Ja si to jedlo viem aj sám pripraviť. Teda, stlačiť zopár tlačítiek. Iná práca s jedlom ani nie je.“

„Miláčik, ale vieš, s akou láskou ich budem stláčať?“ zasmiala sa Petra. „A musím si zachovať padorské tradície. Veď, to je jediné, čo mi z nej ostalo. A ty si chlap. Tak mi ten stroj postav sem.“

„Dobre, ja ti ho s láskou postavím.“

Karol jej ochotne postavil automat na ňou zvolené miesto a Petra

si ho začala prezerat'.

„Vtipné. Kráľovná v zástere,“ zasmial sa Karol pri pohľade na ňu. „Ale nemysli si, že je to len vaša, padorská tradícia. Tuto na Zemi sa v minulosti o prípravu jedla starali takmer výhradne ženy. Teraz už ani nie. A pokiaľ som pochopil to, čo som vyčítal z Kaminých spomienok, tak aj Helen sa zakaždým, keď mohla, hrnula do prípravy jedla. A to je Eden na inej úrovni, čo sa týka nezávislosti a rovnosti pohlaví.“

Po večeri sa vybrali na prechádzku. Bola už neskorá jeseň. Na ceste, skropenej jemným dažďom, sa zrkadlilo pouličné osvetlenie. Mestečko bolo malé a jeho najširšia ulica viedla popri pobreží. Bola úplne prázdna. Nikomu sa nechcelo v tomto počasí vychádzať z domu. Ale pre Karola a Petru bol tento deň výnimočný. Veď sú prvýkrát na pozemskom svete len sami dvaja. Nevedeli si predstaviť, ako ho majú prežiť. Len tak sa bezcieľne prechádzali, až prišli k miestu, kde sa prvýkrát stretli. Tu sa objali ako milenci po dlhom odlúčení.

„Pamätáš si? Tu sme sa prvýkrát uvideli.“

„Ako by som mohla zabudnúť na naše pamätné miesto. Veď, tu si riešime problémy,“ trochu uštipačne poznamenala Petra. „Pamätám si každú sekundu. Aj celý ten trápny rozhovor.“

Karol sa tváril, že ani nepočul Petrinu narážku na to, že ju chcel pre nahromadené problémy poslať za svojimi na vesmírnu Padoru. Radšej pokračoval spomienkou na prvé stretnutie.

„Ja som ani nevedel, ako začať. Keď som ťa uvidel, hneď ma zaujal výraz na tvojej tvári. Odplašil by aj hladného tigra. Ledva zo mňa vyšlo to veľmi nápadité a duchaplné ‚ahoj‘.“

„Vidíš, a zabralo to. Čo je to tiger?“

„Jedno krásne, ale strašne krvilačné a vražedné zviera.“

„Také niečo žije na Zemi? Nebojíte sa ho?“

„Tí, čo musia žiť v ich blízkosti, z nich majú určite strach.“

„Hm.“

Bolo bezvetrie, more pokojné a jeho hladina zrkadlovo hladká, len sem tam narušená kruhmi od ojedinelých padajúcich kvapiek. Držiac sa za ruky, pokračovali ďalej po ceste.

„Ktovie, kde je teraz pramatka Kama,“ vzdychla si Petra.

„Určite na ceste na Eden. Zatiaľ stihli len zopár teleportácií. Teraz si možno užívajú na niektorej základni vo vesmíre.“

„Dobre im je. Môžu si cestovať, kam len chcú. A my musíme trčať na Zemi. Trochu im závidím. Aj ja by som chcela vidieť iné svety.“

„Miláčik, nemysli si, že len ty. A už som aj špekuloval nad tým, ako by sme sa na ne mohli pozrieť.“

„Čože? Karol, to si ako predstavuješ? To sa dá?“ opýtala sa ho.

„Možno mi ani neveríš, ale dá. A celkom jednoducho. Čítala si tú Dohodu o Zemi?“

„Samozrejme. Celú ti ju odrecitujem. Chceš?“

„Dobre, verím ti, ale nemusíš celú, stačí bod 10.“

„Tak dobre. Bod desať. Impérium a Federácia nemá námietky voči voľnému pohybu medzi izolovaným územím a základňami Edenu.“

„To fakt poznáš celý text Dohody?“

„Áno. A nielen Dohodu. Pamätám si všetko, čo zapísala pramatka Kama. Ale čo z toho vyplýva pre nás?“

Karol sa zastavil, aby mohol objať Petru a vychutnať si pohľad na jej tvár, keď sa dozvie, na čo to vlastne prišiel.

„Petra, v dohode nie je ani jediná zmienka o zákaze cestovania, skôr naopak. Voľný pohyb je v podstate cestovanie. Myslím si, že tá dohoda bola tak navrhnutá hlavne preto, aby zabránila pozemšťanom v odchode zo Zeme a aby nemohli osídliť okolitý vesmír.“

„To myslíš vážne?“ zažmurkala mu do tváre.

„Samozrejme. Myslím si, že neporušíme jediný bod dohody, keď

navštívime hociktorú základňu alebo sústavu s našou základňou. Ďalej si myslím, že nesmieme mimo Zeme založiť kolóniu s ľuďmi. Teda, ani nám sa nesmú narodiť deti mimo Zeme.“

„Pekne. Ale aj tak sa mi to zdá príliš neuveriteľné a ľahké.“

„Ja len dúfam, že sa nemýlim, no myslím si, že by sme sa najprv mali pripraviť príchod prvých ľudí, Detí Kamy. Cestovanie príde na rad až potom. John povedal, aby sme si navrhli ústavu. Prečítal som si ústavu Impéria, Federácie, aj ústavy pozemských monarchií. My to budeme mať v porovnaní s nimi podstatne jednoduchšie.“

„Dobre. A teraz sa postav sem, do tohoto žľabu!“

„A to už načo?“ opýtal sa prekvapený Karol.

„Ja za to nemôžem, že si tak vysoký,“ povedala, keď ho pobozkala.

„No teda, dostala si ma.“

„O čom sme to hovorili?“ pokračovala Petra.

„O ústave. Chceme, aby fungovala zároveň ako zákon.“

„A ja som si myslela, že tu bude tak isto, ako za nás. Nepotrebovali sme ústavu, aj keď, zákony sme mali.“

„To je fakt. Ale aj tak mi je to trochu nepochopiteľné, ako mohli padorčania v tom nepriateľskom svete prežiť tak dlho a dokonca si zachovať svoju identitu, kultúru a vlastne aj pomerne vysoký počet geneticky pôvodného obyvateľstva.“

„No, viem len to, čo nás učili v škole. Pokiaľ bolo možné, žili sme v izolácii, ani sme o iných ľuďoch dlhý čas nevedeli. Okolo nás bola púšť, ktorá nás pred nimi chránila.“

„Vieš aj niečo o tom, ako ste sa na to miesto v púšti dostali?“

„To neviem, naše dejiny začínajú tam.“

„A tebe sa to nezdá divné? Púšť nie je práve najvhodnejšie miesto na rozvinutie civilizácie. Čo ste tam jedli. Piesok? Iné tam totiž nie je.“

„Neviem. Neučili nás. Niečo sme museli jesť a určite nie piesok.“

Možno tam bolo nejaké miesto s vodou a úrodnou pôdou.“

„Oáza?“

„Čo je to oáza?“ opýtala sa Petra.

„To, čo si práve opísala. Miesto v púšti, s vodou a úrodnou pôdou.

Takéto miesta existujú na mnohých púšťach.“

„Takže, možno aj padorčania žili na takom mieste.“

„Vieš, o ľudských dejinách mám dosť rozsiahle vedomosti. O vás však existuje len zopár správok. Ako keby ste ani neexistovali.“

Petra sa zastavila a chytila ho za obidve ruky.

„Čo ti mám na to povedať? Jedno je isté! Padorčania tu doteraz boli a jedna padorčanka ťa pred chvíľou pobozkala. Toto je fakt, ktorý sa už nedá ignorovať. A vaše dejiny sa s tým musia nejako vysporiadať. Pokiaľ viem, v neskoršom období, po opustení púšte, sme udržiavali kontakty so svetom. Možno aj predtým. Alebo nás ináč volali.“

„Teoreticky by to mohlo byť možné. Je známe, že niektoré národy mali súčasne rôzne mená. A vieme, že existovali národy, ktorých pôvod nepoznáme. Ľudské dejiny sú plné násillia či vraždenia a strácajú sa v hĺbkinách času. Históriu vždy písali víťazi, ktorí sa postarali o to, aby spomienky na porazených navždy zmizli.“

„Nepoznám ľudské dejiny a nie som si istá, či ich chcem poznať. Jeden šok som už zažila. Ale možno sa musím na pozemskú históriu pozeráť z nadhľadu. Myslím, že by si mal svoje otázky položiť pramatke Kame. Určite vie viac, ako ja.“

Karol sa nakoniec pustil do návrhu ústavy pre kráľovstvo. Nebola to práve najľahšia úloha. Najprv vytvoril dlhočizný text, ktorý potom radšej skrátill. Život v uzavretom svete s obyvateľstvom, ktoré je v názoroch na život takmer rovnaké, je podstatne jednoduchší, ako život v komplikovanej ľudskej spoločnosti. A preto ani ústava nemusí byť taká rozsiahla, lebo sa nemusí zaoberáť situáciami, ktoré tu nikdy

nenastanú. V podstate do nej zahrnul Základné princípy ľudskosti ako nemenný základ. Okrem iného obsahuje prehlásenie o tom, že všetci občania sú si bez rozdielu rovní, a prehlásenie, že nikto nemá právo niekomu prikázať, aby akoukoľvek činnosťou či nečinnosťou ohrozoval svoj život a zdravie, alebo život a zdravie iného človeka.

Keď bol s návrhom hotový, ukázal ho Petre.

„Môžeš si to prečítať? Nezdá sa ti prehnane prísna? Veď tí ľudia tu budú žiť ako v zlatej klietke.“

„Miláčik, my sme na Padore žili skoro štyri tisíc rokov. Nemala som žiadny pocit obmedzenia a ani mi nebolo zle.“

„Lenže, vy ste už iný život ani nepoznali. Nevedeli ste váš život porovnať s voľným životom. Ale tí, čo prídu, ho ešte budú poznať.“

„Karol, ty si myslíš, že ich život je teraz voľný?“

„No, neviem, ale prečítaj si to a nešetri ma.“

„Tak dobre.“

Petra sa teda pustila do čítania jeho návrhu. Samozrejme, aj tak obsahoval dosť ustanovení.

„No, čo na to hovoríš?“

„Myslím, že si to dobre vystihol. V podstate sme sa podobnými pravidlami riadili aj na Padore.“

„Ďakujem za pochvalu. Skôr mám obavy, či niektoré jej časti príliš nepripomínajú jedno pozemské spoločenské zriadenie. Aj to tvrdilo, že všetci ľudia sú si rovní, všetko je spoločné a že sú mierumilovní. A sľubovali dobrý a šťastný život, len nie teraz, ale až potom, niekedy v budúcnosti. Hlásali mier medzi národmi a štátmi. Len, k dosiahnutiu tohto cieľa boli odhodlaní použiť aj najťažšie násilie.“

„Karol, miláčik. Ja nepoznám pozemské dejiny, tak neviem, o čom hovoríš. Ale podobne, ako v tvojej ústave, fungoval Eden po tisícročia. Takto sme žili aj my na Padore. A naozaj sme si boli rovní, aj keď sme

nemali nič spoločné. Ale to nebude ani v našom kráľovstve. Veď všetko patrí Edenu. Na rozdiel od toho, čo si povedal, naši ľudia budú mať dobrý život okamžite. My nikoho za hranicami nebudeme presviedčať o tom, že naše zriadenie je lepšie, ani na nikoho nebudeme útočiť. Naopak! Pred ostatným svetom sa skrývame.“

„Ale čo je pre mňa nové, tak tá zmienka o ľuďoch, odmietajúcich riadiť sa ústavou. Nechápem ich. My sme nikdy takých nemali.“

„To vám závidím. Medzi pozemšťanmi sa stále nachádzajú takíto ľudia. Na jednej strane, chápem, že mnohí z nich sa svojim pôsobením postarali o pokrok ľudskej civilizácie tým, že dokázali zrušiť dogmy, ktoré brzdili rozvoj ľudstva a poznania. Ale mnohí sú pomýlení, alebo si len presadzujú svoje osobné ambície. Väčšina má akýsi vrodený dar reči a manipulácie s ľuďmi. Predstav si, čo by sa stalo, keby sa jeden taký dostal medzi našich na Padoru. Ani neviem, čo s ním.“

„Ako som povedala, nemám takúto skúsenosť.“

„Ani ja. Ktovie, či mali takých ľudí na Edene. Lebo mi je divné, že prečo nám John nechal osobných strážcov.“

„To je. Ja len dúfam, že ich nikdy nebudeme potrebovať. Ale som prekvapená, že nikde nevidím zmienku o deťoch.“

„Áno, je to tak. Lebo neviem, čo by som mal napísať. Nemám dost informácií ani skúseností, na základe ktorých by som sa rozhodol.“

„Na Padore sme mali pravidlo, že deti do osemnásť rokov mali obmedzené možnosti sexuality. Nevieť, či to bolo niekde uzákonené, ale nikto si to nedovolil porušiť.“

„Ani ty?“

„To čo je za otázku!? Samozrejme, že ani ja.“

„No len aby,“ dobromyseľne si ju doberal Karol.

„Akože, len aby!“ napaprčila sa Petra. „My sme nikdy nemali pred sebou žiadne tajnosti, tak si nikto ani nedovolil porušiť toto pravidlo,

vlastne, žiadne pravidlo.“

„Ale veď dobre. Viem o padorčanoch dosť, aby som veril tvojim slovám.“ Karol ju objímajúc nadvihol a ústa zahrnul bozkami. „A bolo to správne. Nechcem prudérnu spoločnosť, skôr naopak. Ale tiež si myslím, že všetko má mať svoju mieru.“

„Ináč, desí ma ten záver,“ pokračovala Petra, lapajúc po dychu. „Zrušenie kráľovstva?“

„Áno. Keby z pohľadu Edenu kráľovstvo neplnilo cieľ, pre ktorý bolo vytvorené, stalo by sa zbytočné.“

„A čo by potom bolo s ľuďmi?“

„To presne neviem, ale keďže sa zriekli Edenu, asi nebudú mať jeho podporu. Musia sa o seba postarať sami. A vysvetliť pred svetom svoju existenciu. Myslím, že im budú odobraté spomienky na všetko, čo sa tu naučili.“

„A čo by bolo s nami?“

„Ty si padorčanka, s právom bývať na novej Padore. A ja som tvoj manžel. Mohli by sme ísť na ňu. Aspoň dúfam.“

„Nechcela by som zažiť také niečo. Zrušiť Padoru? Bříff. Myslíš si, že zrušenie bariér hrozilo aj nám, teda padorčanom, keď tu bývali. Nikdy som o takom niečom ani nepočula.“

„Pochybujem. Padorčania už aj pred uzavretím existovali ktovie koľko storočí a stále sa riadili tým, čo dnes voláme ‚Základné princípy ľudskosti‘. Nemyslím si, že by sa padorská spoločnosť niekedy dostala do takého stavu, aby jej hrozilo zrušenie ochranných bariér.“

„Asi máš pravdu.“

„A nemyslím, že by niečo podobné hrozilo aj v našom kráľovstve. Výber budúcich občanov je hodne prísny a Adis si svoju robotu určite robí dôkladne.“

„Adis? To je ten tvoj priateľ, od koho sme si vtedy požičali ten

testovací kufrík?“

„Presne tak. A asi by sme ho mali navštíviť.“

2. Adis

Petra sa na Karolove prekvapenie pohotovo posadila do kresla pre pilota. Potešil sa, že konečne nabrala odvalu. Komunita, v ktorej býva Adis, je vzdialená. Aspoň si trochu oddýchne. Tak sa pohodlne posadil do kresla a zavrel oči. Zaspomínal na staré časy a popri tom aj zadriemal.

Adis bol Karolov starý kamarát. Spoznali sa ešte počas štúdia na jednej univerzite v strednej Európe. Kým Karol študoval archeológiu a dejiny, on sa pustil do medicíny. Napriek rôznemu vzdelaniu mali veľa zhodných názorov na dianie vo svete. Pravidelne viedli dlhोčizné debaty na tému spravodlivosti, či skôr nespravodlivosti v spoločnosti.

Pochádzali z rôznych kútov Zeme. Karol sa narodil v strednej Európe. Otec mu často rozprával rozprávky o tom, že raz príde niekto, kto ich vezme na nejaký šťastný svet. Ale, ak nebude poslúchať, ostane doma. Potom sa vždy ozvala mama, ktorá otcovi vynadala, že načo tára synovi také hlúposti a len mu zbytočne pletie hlavu. Karol bol zvedavý, či aj jeho rovesníci poznajú tieto rozprávky. Nepoznali! Tak si myslel, že otec si tie rozprávky len tak vymýšľa. A už sa nikdy s nikým na túto tému nerozprával.

Adis pochádzal kdesi z Afriky. Už od samého detstva túžil po vedomostiach, ktoré mu však jeho domovina nevedela poskytnúť. Rodičom sa podarilo vybaviť mu štúdium na univerzite v strednej Európe. A tu, až s nenásytnou túžbou po poznaní, sa pustil do štúdia. Bol večne veselý a usmiaty, pričom si evidentne potrpel, aby vynikol jeho žiarivý snehobiely chrup. V kontraste s tmavohnedou pokožkou sa mu to aj darilo. Rýchle si vedel získať priateľov. Imponovala im jeho spontánnosť, úprimnosť a srdečnosť. Mal povest' príjemného človeka. Jeho spoločnosť radi vyhľadávali študenti aj študentky a on si plnými dúškami užíval slasti študentského života.

Jedného dňa, počas obeda, si prisadol k stolu nejakého chlapca. Ten mal pred sebou mapu sveta a sústredene ju študoval. Odtiahol ju, aby si Adis mal kam položiť obed.

„Ahoj,“ pozdravil sa, lebo jeho povaha mu ani nedovoľovala len tak bez slova sedieť.

„Ahoj,“ odzdravil chlapec a ďalej hľadel do mapy.

„Vieš, že tam chýba jeden ostrov, že?“

Chlapec sa na neho unudene pozrel.

„Myslíš Atlantídu? Tá môže byť hocikde a nikde. Neriešim.“

„Nie, ja nehovorím o Atlantíde. Hovorím o Padore.“

„A to je čo? Tiež nejaký ostrov? Nikdy som o ňom nepočul.“

„Ty si nepočul o Padore? Veď odtiaľ pochádza Kama, ktorá raz zoberie všetkých dobrých ľudí na nejaké pekné a bezpečné miesto.“

„Čože?“ Karol, lebo to on bol ten chlapec, vyskočil, pričom Adisov obed skončil vyšplechnutý na stole a jeho mapa na zemi.

„Čo to tu splietaš? Aká Padora. Rozmysli si, čo hovoríš. Tu si na univerzite! Toto je predsa rozprávka!“

„Rozprávka? To vôbec nie je rozprávka.“ Adis sa veselo zazubil. „Kama pochádza z ostrova Padora. Odišla, ale sľúbila, že sa raz vráti